

Personal Pronouns and Pronominal Nouns in Conversational Southern Thai Dialect : Nakhon Si Thammarat Group

Supawadee Nanchar¹, Duangmon Chitchamnong², and Apapan Wannachot³

¹Graduate, (Thai),

E-mail: g4632002@mor-or.pn.psu.ac.th

²Ph.D. (Thai), Associate Professor,

³M.S. in Ed. (Applied Linguistics), Assistant Professor,

Department of Thai, Faculty of Humanities and Social Sciences,

Prince of Songkla University

Abstract

This paper attempted to examine personal pronouns and pronominal nouns in conversational Southern Thai dialect of the Nakhon Si Thammarat group and their cultural aspects. The focal points included relationships between the speakers and the addressees in terms of kinship, age and social status. The collected data was obtained from a questionnaire, interviews and observations. It was found that personal pronouns used in rural and urban areas could be classified into old and new terms. The common trait was the indication of age and kinship ; kinship terms were also used. However, while in the rural communities some terms for real relatives and non-relatives differed as the words ‘ta’ (grandfather) and ‘yai’ (grandmother) were not for relatives, both words were used for relatives in urban communities. Concerning social status, the respectful personal pronoun ‘than’ (you) was used only in town. The terms ‘pho kha’ (male merchant) and ‘mae kha’ (female merchant)

used as addressee terms did not appear among those in rural communities where most knew each other. Nouns identifying academic and official positions were used in both areas. Except for 'ton' which is used for monks, terms for monks as well as ex-monks such as 'chao' or 'luang' were used in rural communities with kinship terms / nicknames. While 'nen' was used for an ex-ordained man only by his parents, 'nen' followed by his nickname was commonly used for a young ex-ordained by others. Intimacy/distance between speakers and addressees was related to politeness in the use of personal pronouns. New personal pronouns both in rural and urban communities revealed influences of educational system and mass communication which may make some old terms disappear with the old generation. Moreover, nouns referring to speakers and addressees which indicated age relation were replacing words used only for real relatives. This tendency is evident in urban communities.

Keywords: Nakhon Si Thammarat Group, personal pronouns, pronominal nouns, Southern Thai dialect

คำบอกบุรุษและคำนามแทนผู้พูดผู้ฟังในการสนทนาใน ภาษาไทยถิ่นใต้ : กลุ่มนครศรีธรรมราช

สุภาวดี นานช้า¹, ดวงมณ จิตรจำนงค์² และอาภาพรรณ วรรณโชติ³

¹นักศึกษาระดับปริญญาโท (ภาษาไทย)

E-mail: g4632002@mor-or.pn.psu.ac.th

²อ.ด.(ภาษาไทย) รองศาสตราจารย์,

³M.S. in Ed.(Applied Linguistics) ผู้ช่วยศาสตราจารย์,
ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์จะศึกษาคำบอกบุรุษและคำนามแทนผู้พูดผู้ฟังในการสนทนาในภาษาไทยถิ่นใต้กลุ่มนครศรีธรรมราช ที่สัมพันธ์กับลักษณะทางวัฒนธรรม โดยพิจารณาความสัมพันธ์ของผู้พูดและผู้ฟังในด้านเครือญาติและมิติด้วยมิติสถานภาพทางสังคม ดำเนินการวิจัยโดยเก็บข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์ ออกแบบสอบถาม ร่วมกับการสังเกต ผลการศึกษา พบว่า คำบอกบุรุษและคำนามแทนผู้พูดผู้ฟังทั้งในชนบทและเมืองจำแนกได้เป็นคำเก่าและคำใหม่ มีลักษณะร่วมที่แสดงความสัมพันธ์ในเครือญาติ การคำนึงถึงมิติวัย/นับญาติกับบุคคลที่มีใช้ญาติ โดยที่ในชนบทยังแยกคำเรียกญาติออกจากคำนับญาติ คือ ตา ยาย ไม่ใช้กับญาติ ส่วนในเมืองใช้กับญาติด้วย ในด้านสถานภาพทางสังคม มีคำบอกบุรุษ ท่าน เป็นคำใหม่ใช้เฉพาะชุมชนเมือง คำเรียกผู้ฟัง พ่อคำ แม่คำ ซึ่งไม่มีใช้ในชนบทอันเป็นชุมชนที่คนรู้จักกันเป็นส่วนใหญ่ และมีคำนามที่แสดงตำแหน่งการงานในสถานศึกษา และการบริหารส่วนท้องถิ่นของทั้ง 2 ชุมชน คำเรียกพระสงฆ์ทั้งที่บวชอยู่และที่ลาสิกขาบทแล้ว เช่น เจ้า และหลวง ในชนบทยังใช้ตามหลังคำเรียกญาติชื่อเล่น เช่น น้องเจ้า พี่หลวง หลวงไก่ ยกเว้น ดัน ใช้เฉพาะผู้ที่อยู่ในสมณเพศ ส่วน เณร เป็นคำที่พ่อแม่ใช้เรียกลูกที่ลาสิกขาบทแล้ว และคนทั่วไปใช้นำหน้าชื่อผู้ที่ผ่านการอุปสมบท ซึ่งมีวัยอ่อนกว่า ความสนิทสนม/ระยะห่างระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังมีความสัมพันธ์กับความสุภาพในการใช้คำบอกบุรุษและคำนามแทนผู้พูดผู้ฟังด้วย คำบอกบุรุษที่เป็นคำใหม่ทั้งในชนบทและเมือง แสดงอิทธิพลของระบบการศึกษาและสื่อมวลชน ซึ่งอาจจะส่งผลให้คำบอกบุรุษที่เป็นคำเก่าบางคำถูกเลิกใช้ไป ดังที่มีแนวโน้มว่า คำบางคำอาจสูญหายไปเมื่อหมดคนรุ่นผู้ใหญ่ นอกจากนี้การที่คำนามแทนผู้พูดผู้ฟัง ที่แสดงมิติวัย กำลังเข้ามาแทนที่คำที่ใช้เฉพาะในเครือญาติ เป็นแนวโน้มที่เห็นได้ชัดในชุมชนเมือง

คำสำคัญ: กลุ่มนครศรีธรรมราช, คำนามแทนผู้พูดผู้ฟัง, คำบอกบุรุษ, ภาษาถิ่นใต้

ความน่า

นักไวยากรณ์ไทยจัดให้คำบอกบุรุษ¹ (บุรุษสรรพนาม) เป็นประเภทย่อยของคำสรรพนาม หรือคำแทน ซึ่งมีลักษณะเด่นที่น่าสนใจ คือ มีคำใช้หลากหลายแปรตามสถานการณ์ในการสื่อสาร อันประกอบด้วยความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง กาลเทศะ เรื่องที่พูด และวัตถุประสงค์ของการสื่อสาร การเลือกใช้คำดังกล่าวถือเป็นสิ่งสำคัญยิ่งในสังคมไทยโดยเฉพาะในแง่ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง และเห็นชัดยิ่งขึ้นเมื่อเทียบกับภาษาอังกฤษ คือ คำสรรพนามบุรุษที่ 1 หรือคำแทนตัวผู้พูดนั้น ปรากฏเพียงคำเดียว ไม่ว่าผู้พูดผู้ฟังจะเป็นบุคคลใดในสังคม และเกี่ยวข้องกันอย่างไร ส่วนในสังคมไทยนั้น การใช้คำบอกบุรุษ หรือบุรุษสรรพนาม ต้องคำนึงถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ดังที่ ม.ร.ว.กัลยา ดิงศภัทย์ และอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2529; อ้างถึงในปราณี กุลละวณิชย์ และคณะ, 2532, 37-39) ได้ทำการศึกษา เรื่อง “การใช้คำเรียกขานในภาษาไทยสมัยกรุงรัตนโกสินทร์” และจำแนกความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังออกเป็น 9 แบบ คือ “ญาติผู้ใหญ่กับญาติผู้น้อย สามีกับภรรยา ผู้บังคับบัญชากับผู้อยู่ใต้บังคับบัญชา ครูกับศิษย์ ผู้ให้บริการกับผู้รับบริการ เพื่อน คู่รัก คนรู้จักกัน และคนที่ไม่รู้จักกัน”

การแปรของภาษาตามสถานการณ์ในการสื่อสาร นอกจากความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญยิ่งในการเลือกใช้คำ พบว่า ยังมีการแปรตามปัจจัยทางสังคมวิทยา หรือคุณสมบัติทางสังคมของผู้พูด ซึ่งนักภาษาศาสตร์ เรียกว่า ปัจจัยภายใน ได้แก่ “เพศ อายุ การศึกษา อาชีพ ชาติพันธุ์ ชั้นทางสังคม และถิ่นที่อยู่อาศัย” ดังเห็นได้ว่า การใช้คำบอกบุรุษของเพศชายกับเพศหญิงนั้นจะแตกต่างกัน ดังที่ เพศชายจะมีคำที่ใช้แทนตัว เช่น คำว่า “กระผม ผม อ้าว กู” ส่วนเพศหญิงก็มีคำที่ใช้แทนตัว เช่น คำว่า “ดิฉัน ฉัน เตียน หนู ชื่อเล่น (ติ่ม) และเค้า (ปราณี กุลละวณิชย์ และคณะ, 2532, 21-22)

การใช้คำบอกบุรุษนอกจากจะมีการแปรตามสถานการณ์ และปัจจัยดังกล่าวแล้ว คำบอกบุรุษยังมีลักษณะพิเศษที่น่าสนใจศึกษา ดังที่ นววรรณ พันธุมธา (2549, 25-27) ชี้ว่า คำบอกบุรุษแต่ละคำสามารถบอก 1) เพศ เช่น “กระผม กระหม่อม กัน” ใช้เมื่อผู้พูดเป็นเพศชาย “ดิฉัน หม่อมฉัน” ใช้เมื่อผู้พูดเป็นเพศหญิง 2) พจน์ คำบอกบุรุษส่วนมากเป็นเอกพจน์ แต่มีบ้างที่เป็นเอกพจน์หรือพหูพจน์ก็ได้ เช่น “เรา ท่าน คุณ” ถ้าต้องการให้ความหมายเป็นพหูพจน์ก็เติม “พวก เหล่า” เข้าข้างหน้าเติม “ทั้งหลาย” เข้าข้างหลัง เช่น “พวกดิฉัน ท่านทั้งหลาย” 3) ฐานะของผู้พูดกับผู้ฟัง หรือผู้ที่ถูกกล่าวถึง เช่น “พระองค์” ใช้เมื่อกล่าวถึงพระราชชา หรือเจ้านายชั้นสูง “อาตมภาพ” หมายถึง ผู้พูดที่เป็นพระสงฆ์ 4) ท่าทีของผู้พูดที่มีต่อผู้ฟัง ผู้พูดที่รู้สึกสนิทสนมกับผู้ฟัง หรือถือว่าผู้ฟังต่ำกว่า หรือโกรธเคืองผู้ฟัง มิได้ยกย่องผู้ฟัง จะใช้คำบอกบุรุษที่เป็นคำหยาบ เช่น “ข้า-เอ็ง กู-มึง” ถ้าผู้พูดรู้สึกสนิทสนมกับผู้ฟัง ถือว่า ผู้ฟังมีฐานะเสมอกับตน ผู้หญิงจะใช้คำว่า “เรา-เธอ” ผู้ชาย จะใช้คำว่า “เรา-นาย”

ผู้วิจัยเป็นผู้ที่ใช้ภาษาถิ่นใต้ในชีวิตประจำวัน จึงสนใจศึกษาคำบอกบุรุษในภาษาถิ่นใต้ ในฐานะหมวดคำประเภทย่อย ที่แปรตามความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ซึ่งสามารถจำแนกตาม เพศ วัย และอาชีพ นอกจากนี้ น่าสังเกตว่าในการสนทนาในภาษาถิ่นใต้ปัจจุบัน มีคำนามที่ผู้พูดใช้เรียกตนเอง และคู่สนทนาแทนที่จะใช้คำบอกบุรุษ เช่น “เพื่อน” เป็นคำที่ผู้พูดเพศหญิง ใช้แทนตัวเองขณะที่พูดกับผู้ฟังที่สนิทสนม ซึ่งอยู่ในวัยเดียวกัน ทั้งเพศชายเพศหญิง และเรียกคู่สนทนาว่า “ตัวเอง”

คำนามที่ใช้ทำหน้าที่แทนผู้พูดและผู้ฟังในการสนทนา นี้ นักไวยากรณ์จัดต่างกัน วิจิตรน ภาณุพงศ์ (2528, 65-66) จัดเป็นคำสรรพนาม โดยเน้นเฉพาะคำบอกเครือญาติ แต่นววรรณ พันธุมธา (2549, 23) จัดให้เป็นคำนาม โดยจำแนกเป็น 3 ประเภท คือ 1) ชื่อผู้พูดหรือผู้ฟัง เช่น แต้่ว วิรัช 2) คำที่แสดงความสัมพันธ์แบบญาติ

¹บทความนี้ใช้คำว่า คำบอกบุรุษ ในความหมายบุรุษสรรพนาม ตามที่นววรรณ พันธุมธาใช้ (ดู นววรรณ พันธุมธา, 2549: 22-27).

เช่น พี่ น้อง และความสัมพันธ์ด้านอื่น เช่น อาจารย์ หรือ ครู กับศิษย์ 3) ตำแหน่งของผู้ฟังและอาชีพของผู้พูด หรือผู้ฟัง เช่น ท่านอธิบดี หมอ ครู แม่ค้า การใช้คำเหล่านี้ ผู้พูดต้องเลือกเรียกชื่อ อาชีพ ตำแหน่ง ตามความสัมพันธ์ที่เกี่ยวข้องกันโดยเลือกเน้นแง่ใดแง่หนึ่ง

คำนามแทนผู้พูดผู้ฟังในภาษาถิ่นใต้ก็เป็นสิ่งที่น่าสนใจศึกษาว่า การใช้คำดังกล่าวสะท้อนถึงลักษณะทางสังคมและวัฒนธรรมของคนภาคใต้อย่างไร จะสอดคล้องหรือไม่กับข้อสังเกตที่ว่า มิติสถานภาพทางสังคมที่เน้นตำแหน่ง หน้าที่ และยศ เช่น หัวหน้า ครู อาจารย์ หมอ กำลังเข้ามาแทนที่การใช้คำที่แสดงมิติวัย หรือคำแทนตัวผู้พูดผู้ฟังที่แสดงความสัมพันธ์ฉันญาติ ที่มีโชติญาติทางสายเลือด เช่น ลุง ป้า ด้วยเหตุผลว่า สภาพสังคมไทยเปลี่ยนไปจากระบบเกษตรกรรมสู่ระบบการทำงานรูปแบบใหม่ที่เน้นหน้าที่ (วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์), 2529, 51-52) นอกจากนี้ หากจะเน้นความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง หรือคู่สนทนาเป็นหลัก ยังต้องพิจารณาตัวแปรในด้านเพศ วัย อาชีพ และถิ่นที่อยู่อาศัย ซึ่งอาจจำแนกเป็นชุมชนชนบทกับเมืองอีกด้วย เนื่องจากผู้วิจัยมีสมมติฐานว่า ผู้พูดในชุมชนชนบทและในชุมชนเมือง อาจจะใช้คำบอกบุญและคำนามแทนผู้พูดผู้ฟังแตกต่างกัน ดังจะเห็นว่าผู้พูดภาษาถิ่นใต้ในชุมชนเมืองมีคำใหม่ใช้ด้วย เช่น คำบอกบุญที่ 1 “ผม” คำบอกบุญที่ 2 เช่น “คุณ” ซึ่งน่าจะกล่าวได้ว่าเป็นอิทธิพลจากระบบการศึกษา การปกครอง และสื่อมวลชนจากส่วนกลาง

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาคำบอกบุญและคำนามแทนผู้พูด ผู้ฟัง ในการสนทนา ในภาษาถิ่นใต้ กลุ่มนครศรีธรรมราชกลุ่มย่อย ซึ่งประกอบด้วย กระบี่ นครศรีธรรมราช พังงง ตรัง ภูเก็ต และหัวไทร โดยยึดตามการจัดกลุ่มย่อยภาษาถิ่นนครศรีธรรมราชของบราวน์ (Brown, 1965, 145) เพื่อสะดวกในการเก็บข้อมูล ทั้งนี้ ผู้วิจัยเห็นว่ากลุ่มย่อยภาษาถิ่นนครศรีธรรมราช น่าจะใช้เป็นตัวแทนของกลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้ได้ ในการเก็บข้อมูล ได้ทำการสุ่มตัวแทนประชากรออกเป็นห้องที่ละ 2 แห่ง คือ เมืองกับชนบท แห่งละ 6 คน รวมประชากรทั้งสิ้น 72 คน

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการศึกษาคำบอกบุญและคำนามแทนผู้พูดผู้ฟังในการสนทนาในภาษาไทยถิ่นใต้ครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการดังต่อไปนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยสำรวจหนังสือ วิทยานิพนธ์ และงานวิจัยเรื่อง คำบอกบุญและคำนามแทนผู้พูดผู้ฟัง เพื่อเป็นความรู้พื้นฐานในการกำหนดหัวข้อในงานวิจัย การกำหนดแหล่งข้อมูล กลุ่มประชากร และการวิเคราะห์ข้อมูล

2. การคัดเลือกจุดเก็บข้อมูล

เนื่องจากผู้วิจัยมีสมมติฐานว่าผู้พูดในชุมชนชนบทและเมือง จะใช้ภาษาที่แตกต่างกัน จึงกำหนดจุดเก็บข้อมูลออกเป็น เมืองกับชนบท โดยใช้เกณฑ์การกำหนดชุมชนตามการศึกษาของสมศักดิ์ ศรีสันติสุข (2536, 12-14 อ้างถึงในณัฐฉัตร พงศ์จันทร์เสถียร, 2539, 32) ดังนี้ สังคมเมืองเป็นศูนย์กลางเศรษฐกิจ ธุรกิจ การศึกษา และการคมนาคม ส่วนสังคมชนบท ประชากรส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรม และเส้นทางการเข้าออกชุมชนไม่ค่อยสะดวก ด้วยเกณฑ์ดังกล่าว ผู้วิจัยจึงเลือกตำบลในเขตเทศบาลเมืองของแต่ละแห่งเป็นตัวแทนของชุมชนเมือง และคัดเลือกให้ตำบลนอกเขตเทศบาลเมืองเป็นชุมชนชนบท

ผลการวิจัย

1. จำนวนคำและการจำแนก

คำบอกบุญและคำนามแทนผู้พูดผู้ฟัง ที่มีใช้ในจุดเก็บข้อมูลทั้ง 6 แห่ง ปรากฏ ดังนี้

คำบอกบุญที่ 1 มีจำนวน 6 คำ ได้แก่ กู เค้า ฉัน ผม เรา และฉาน

คำบอกบุญที่ 2 มีจำนวน 11 คำ ได้แก่ แก คุณ ท่าน ตัวเอง เธอ มึง ตน เต็น ตัว สุ และหมัน

คำนามแทนผู้พูด มีจำนวน 26 คำ ได้แก่ เพื่อน ครู ชื่อเล่น (วิทย์, ตีม...) นุ้ย ไป ย่า ตา ยาย ลุง ป้า พ่อ แม่ หน้า อา พี่ น้อง ลูก/โลก พ่อแก่ พ่อเฒ่า แม่แก่ แม่เฒ่า นม พ่อลุง แม่ป้า บ่าว และสาว

คำนามแทนผู้ฟัง มี 40 คำ คือ เจ้า ตัน เณร หลวง
ไอ้เกลอ ไอ้คาง ไอ้ค้อ ไอ้เฒ่า พ่อคำ แม่คำ ผ.อ. อาจารย์
นายกข ส.ท. อบต. ชื่อเล่น (วิทย์, ตี๋ม...) น้อย ทวด ไป ย่า
ตา ยาย ลุง ป้า พ่อ แม่ น้ำ อา พี่ น้อง ลูก/โลก พ่อแก่ พ่อ
เฒ่า แม่แก่ แม่เฒ่า นม พ่อลุง แม่ป้า บ่าว และสาว

คำบอกบุรุษและคำนามแทนผู้พูดผู้ฟัง สามารถ
จำแนกได้ ดังนี้

1.1 จำแนกตามเพศ

1.1.1 คำบอกบุรุษที่ 1

1.1.1.1 คำที่ใช้แทนตัวเฉพาะเพศ

ชาย มี 1 คำ คือ ผม

1.1.1.2 คำที่ใช้แทนตัวเฉพาะเพศ

หญิง มี 2 คำ คือ คำ ฉัน

1.1.1.3 คำที่ใช้แทนตัวทั้งเพศชาย

เพศหญิง มี 3 คำ คือ กู เรา และฉาน

1.1.2 คำบอกบุรุษที่ 2

คำบอกบุรุษที่ 2 ไม่มีการแปรตามเพศผู้ฟัง
กล่าวคือ ทุกคำสามารถใช้เรียกผู้ฟัง ทั้งเพศชายเพศหญิง

1.1.3 คำนามแทนผู้พูด

1.1.3.1 คำที่ใช้แทนตัวเฉพาะเพศชาย

มี 8 คำ คือ ไป ตา ลุง พ่อ พ่อแก่ พ่อเฒ่า พ่อลุง และบ่าว

1.1.3.2 คำที่ใช้แทนตัวเฉพาะเพศ

หญิง มี 10 คำ คือ เพื่อน ย่า ยาย ป้า แม่ แม่แก่ แม่เฒ่า
นม แม่ป้า และสาว

1.1.3.3 คำที่ใช้แทนตัวทั้ง 2 เพศ

มี 8 คำ คือ ครู ชื่อเล่น (วิทย์, ตี๋ม...) น้อย น้ำ อา พี่ น้อง
และลูก/โลก

1.1.4 คำนามแทนผู้ฟัง

1.1.4.1 คำที่ใช้เรียกเฉพาะเพศชาย

มี 17 คำ คือ เจ้า ตัน เณร หลวง ไอ้เกลอ ไอ้คาง ไอ้ค้อ
ไอ้เฒ่า พ่อคำ ไป ตา ลุง พ่อ พ่อแก่ พ่อเฒ่า พ่อลุง และบ่าว

1.1.4.2 คำที่ใช้เรียกเฉพาะเพศหญิง

มี 10 คำ คือ แม่คำ ย่า ยาย ป้า แม่ แม่แก่ แม่เฒ่า นม
แม่ป้า และสาว

1.1.4.3 คำที่ใช้เรียกทั้ง 2 เพศ มี 12 คำ

คือ ผ.อ. อาจารย์ นายกข ส.ท. อบต. ชื่อเล่น (วิทย์, ตี๋ม...)
น้อย น้ำ อา พี่ น้อง และลูก/โลก

1.2 จำแนกตามวัย

ในการจำแนกวัย แบ่งผู้พูดออกเป็น 2 กลุ่ม คือ
กลุ่มวัยรุ่น (อายุ 10-25 ปี) และกลุ่มวัยผู้ใหญ่ (อายุ 35-50
ปี) ผลปรากฏ ดังนี้

1.2.1 คำบอกบุรุษที่ 1

1.2.1.1 คำที่วัยรุ่นใช้มี 3 คำ คือ กู ผม

และเรา

1.2.1.2 คำที่วัยผู้ใหญ่ใช้มี 6 คำ คือ

กู คำ ฉัน ผม เราและฉาน

1.2.2 คำบอกบุรุษที่ 2

1.2.2.1 คำที่วัยรุ่นใช้มี 6 คำ คือ แก

ตัวเอง เธอ มึง เต็น และสู

1.2.2.2 คำที่วัยผู้ใหญ่ใช้มี 5 คำ คือ

แก คุณ ท่าน ตัวเอง เธอ มึง ตน ตัว และหมั่น

1.2.3 คำนามแทนผู้พูด

1.2.3.1 คำที่วัยรุ่นใช้ มี 8 คำ คือ

เพื่อน ชื่อเล่น (วิทย์, ตี๋ม...) น้อย น้ำ อา พี่ น้อง และลูก/โลก

1.2.3.2 คำที่วัยผู้ใหญ่ใช้มี 25 คำ คือ

เพื่อน ชื่อเล่น (วิทย์, ตี๋ม...) น้อย ครู ไป ย่า ตา ยาย ลุง
ป้า พ่อ แม่ น้ำ อา พี่ น้อง ลูก/โลก พ่อแก่ พ่อเฒ่า แม่
แก่ แม่เฒ่า นม พ่อลุง แม่ป้า บ่าว และสาว

1.2.4 คำนามแทนผู้ฟัง

1.2.4.1 คำที่วัยรุ่นใช้มี 21 คำ คือ เจ้า

หลวง อาจารย์ ทวด ไป ย่า ตา ยาย ลุง ป้า พ่อ แม่ ชื่อ
เล่น (วิทย์, ตี๋ม...) น้ำ อา พี่ น้อง พ่อแก่ พ่อเฒ่า แม่แก่
แม่เฒ่า

1.2.4.2 คำที่วัยผู้ใหญ่ใช้มี 36 คำ คือ

เจ้า ตัน เณร หลวง อาจารย์ ไอ้เกลอ ไอ้คาง ไอ้ค้อ ไอ้เฒ่า
พ่อคำ แม่คำ ผ.อ. นายกข ส.ท. อบต. ทวด ไป ย่า ตา
ยาย ลุง ป้า พ่อ แม่ ชื่อเล่น (วิทย์, ตี๋ม...) น้ำ อา พี่ น้อง
พ่อแก่ พ่อเฒ่า แม่แก่ แม่เฒ่า นม พ่อลุง แม่ป้า

- 1.3 จำแนกตามอาชีพ
- แบ่งผู้พูดออกเป็น 4 กลุ่ม คือ นักเรียน ครู
เกษตรกร(ชุมชนชนบท) และผู้ค้าขาย(ชุมชนเมือง)
ผลปรากฏ ดังนี้
- 1.3.1 คำบอกบุญที่ 1
- 1.3.1.1 คำที่นักเรียนใช้มี 3 คำ คือ กู
เรา และผม
- 1.3.1.2 คำที่ครูใช้มี 5 คำ คือ กู คำ
ฉัน ผม และเรา
- 1.3.1.3 คำที่เกษตรกรใช้มี 5 คำ คือ
กู ฉัน ผม เรา และฉาน
- 1.3.1.4 คำที่ผู้ค้าขายใช้มี 5 คำ คือ กู
ฉัน ผม เรา และฉาน
- 1.3.2 คำบอกบุญที่ 2
- 1.3.2.1 คำที่นักเรียนใช้มี 6 คำ คือ
แก เธอ ตัวเอง มึง เต็น และ สู้
- 1.3.2.2 คำที่ครูใช้มี 9 คำ คือ แก คุณ
ตัวเอง ท่าน เธอ มึง เต็น สู้ และหมั่น
- 1.3.2.3 คำที่เกษตรกรใช้มี 6 คำ คือ
มึง ตน เต็น ตัว สู้ และหมั่น
- 1.3.3 คำนามแทนผู้พูด มีจำนวน 26 คำ
ปรากฏ ดังนี้
- 1.3.3.1 คำที่นักเรียนใช้ 8 คำ คือ
เพื่อน ชื่อเล่น (วิทย์,ติ่ม...) น้อย น้ำ อา พี่ น้อง ลูก/โลก
- 1.3.3.2 คำที่ครูใช้มี 21 คำ คือ เพื่อน
ครู ชื่อเล่น (วิทย์,ติ่ม...) น้อย ไป ย่า ตา ยาย ลุง ป้า พ่อ แม่
น้ำ อา พี่ น้อง ลูก/โลก พ่อแก่ พ่อเฒ่า แม่แก่ แม่เฒ่า
- 1.3.3.3 คำที่เกษตรกรใช้มี 24 คำ
คือ ชื่อเล่น (วิทย์,ติ่ม...) น้อย ไป ย่า ตา ยาย ลุง ป้า พ่อ
แม่ น้ำ อา พี่ น้อง ลูก/โลก พ่อแก่ พ่อเฒ่า แม่แก่ แม่
เฒ่า นม พ่อลุง แม่ป้า บ่าว และสาว
- 1.3.3.4 คำที่ผู้ค้าขายใช้มี 24 คำ คือ
ชื่อเล่น (วิทย์,ติ่ม...) น้อย ไป ย่า ตา ยาย ลุง ป้า พ่อ แม่
น้ำ อา พี่ น้อง ลูก/โลก พ่อแก่ พ่อเฒ่า แม่แก่ แม่เฒ่า นม
พ่อลุง แม่ป้า บ่าว และสาว
- 1.3.4 คำนามแทนผู้ฟัง
- 1.3.4.1 คำที่นักเรียนใช้มี 21 คำ คือ
เจ้า หลวง อาจารย์ ทวด ไป ย่า ตา ยาย ลุง ป้า พ่อ
แม่ ชื่อเล่น(วิทย์,ติ่ม...) น้ำ อา พี่ น้อง พ่อแก่ พ่อเฒ่า
แม่แก่ และแม่เฒ่า
- 1.3.4.2 คำที่ครูใช้มี 31 คำ คือ
เจ้า ตัน เณร หลวง พ่อคำ แม่คำ ผ.อ. นายกข ส.ท.
อบต. ทวด ไป ย่า ตา ยาย ลุง ป้า พ่อ แม่ ชื่อเล่น
(วิทย์,ติ่ม...) น้ำ อา พี่ น้อง พ่อแก่ พ่อเฒ่า แม่แก่
แม่เฒ่า นม พ่อลุง และแม่ป้า
- 1.3.4.3 คำที่เกษตรกรใช้มี 33 คำ คือ
เจ้า ตัน เณร หลวง ไอ้เกลอ ไอ้คาง ไอ้คอ ไอ้เฒ่า นายกข
อบต. ทวด ไป ย่า ตา ยาย ลุง ป้า พ่อ แม่ ชื่อเล่น
(วิทย์,ติ่ม...) น้ำ อา พี่ น้อง พ่อแก่ พ่อเฒ่า แม่แก่ แม่
เฒ่า นม พ่อลุง แม่ป้า บ่าว และสาว
- 1.3.4.4 คำที่ผู้ค้าขายใช้มี 26 คำ คือ
เจ้า ตัน หลวง นายกข ส.ท. ทวด ไป ย่า ตา ยาย ลุง
ป้า พ่อ แม่ ชื่อเล่น (วิทย์,ติ่ม...) น้ำ อา พี่ น้อง พ่อแก่
พ่อเฒ่า แม่แก่ แม่เฒ่า นม พ่อลุง และแม่ป้า
- 1.4 จำแนกตามชุมชน
- 1.4.1 คำบอกบุญที่ 1
ทั้ง 2 ชุมชนใช้ตรงกันทั้ง 6 คำ คือ กู คำ
ฉัน ผม เรา แน
- 1.4.2 คำบอกบุญที่ 2
- 1.4.2.1 คำที่ใช้เฉพาะในชุมชนชนบท
มี 1 คำ คือ หมั่น
- 1.4.2.2 คำที่ใช้เฉพาะในชุมชนเมือง
มี 2 คำ คือ แก ท่าน
- 1.4.2.3 คำที่ปรากฏร่วมกันทั้ง 2
ชุมชน มี 8 คำ คือ คุณ ตัวเอง เธอ มึง ตน เต็น ตัว และสู้
- 1.4.3 คำนามแทนผู้พูด
- 1.4.3.1 คำที่ใช้เฉพาะในชุมชนเมือง
มี 3 คำ คือ ตา (ใช้แทนตัวเมื่อพูดกับลูกของลูกสาว) ยาย
(ใช้แทนตัวเมื่อพูดกับลูกของลูกสาว) อา (ใช้แทนตัวเมื่อ
พูดกับลูกของพี่ชาย)

1.4.3.2 คำที่ใช้เฉพาะในชุมชนชนบท มี 5 คำ คือ นม พ่อลุง แม่ป้า บ่าว และสาว

1.4.3.3 คำที่ใช้ร่วมกันทั้ง 2 ชุมชน มี 20 คำ คือ เพื่อน ครู ชื่อเล่น (วิทย์, ตีม...) ไป ยา ตา ยาย ลุง ป้า พ่อ แม่ น้ำ พี่ น้อง ลูก/โลก พ่อแก่ พ่อเฒ่า แม่แก่ และแม่เฒ่า

1.4.4 คำนามแทนผู้ฟัง

1.4.4.1 คำที่ใช้เฉพาะในชุมชนชนบท มี 11 คำ คือ ไอ้เกอลอ ไอ้คาง ไอ้ค้อ ไอ้เฒ่า อบต. เณร นม พ่อลุง แม่ป้า บ่าว และสาว

1.4.4.2 คำที่ใช้เฉพาะในชุมชนเมือง มี 6 คำ คือ พ่อคำ แม่คำ ส.ท. ตา (ใช้เรียกพ่อของแม่) ยาย (ใช้เรียกแม่ของแม่) อา (ใช้เรียกน้องชาย/น้องสาวของพ่อ)

1.4.4.3 คำที่ใช้ร่วมกันทั้ง 2 ชุมชน มี 23 คำ คือ เจ้า ต้น หลวง ผ.อ. อาจารย์ นายยกย นุ้ย ไป ยา ตา ยาย ลุง ป้า พ่อ แม่ น้ำ พี่ น้อง ลูก/โลก พ่อแก่ พ่อเฒ่า แม่แก่ และแม่เฒ่า

2. ความสัมพันธ์ของคำบอกบุรุษและคำนามแทนผู้พูดผู้ฟัง กับลักษณะทางสังคมและวัฒนธรรม

การใช้คำบอกบุรุษและคำนามแทนผู้พูดผู้ฟัง ในชุมชนชนบทและชุมชนเมือง บ่งชี้ลักษณะทางสังคมและวัฒนธรรม ของทั้ง 2 ชุมชน ดังนี้

2.1 การให้ความสำคัญกับวัย/อายุของผู้พูดผู้ฟัง

การใช้คำบอกบุรุษและคำนามแทนผู้พูดผู้ฟัง ของผู้พูดภาษาถิ่นใต้ ในขอบเขตที่ศึกษาทางชุมชนชนบทและชุมชนเมือง แสดงถึงการให้ความสำคัญในเรื่องวัย/อายุ ซึ่งเป็นสิ่งที่สำคัญประการหนึ่งในสังคมไทย ผู้วิจัยได้แบ่งระดับความสัมพันธ์ของผู้พูดผู้ฟังตามวัยออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่ ความสัมพันธ์กับผู้ฟังที่อายุ/วัยอ่อนกว่า ความสัมพันธ์กับผู้ฟังที่อายุ/วัยเดียวกัน และความสัมพันธ์กับผู้ฟังที่อายุ/วัยสูงกว่า ทั้งนี้ จะแสดงการใช้คู่กันของ คำบอกบุรุษที่ 1 และคำบอกบุรุษที่ 2 คำนามแทนผู้พูดและคำนามแทนผู้ฟัง คำบอกบุรุษที่ 1 และคำนามแทนผู้ฟัง และ/หรือ คำนามแทนผู้พูดและคำนามแทนผู้ฟัง

ผู้วิจัย แบ่งคำบอกบุรุษและคำนามแทนผู้พูดผู้ฟัง ที่แสดงความสัมพันธ์ในเรื่องวัย/อายุผู้พูดผู้ฟังออกเป็น 1) คำที่ใช้กับผู้ที่เป็นเครือญาติ 2) คำที่ใช้เพื่อแสดงความสัมพันธ์เรื่องมิติวัย หรือการนับญาติกับบุคคลที่มีเครือญาติ ดังนี้

2.1.1 คำที่ใช้กับผู้ที่เป็นเครือญาติ

การใช้คำ (เฉพาะคำนามแทนผู้พูดผู้ฟัง) ที่แสดงความสัมพันธ์เฉพาะผู้ที่เป็นเครือญาติ แสดงถึงการให้ความสำคัญในความเป็นเครือญาติ หรือความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในครอบครัว อันเป็นลักษณะทางสังคมและวัฒนธรรมประการหนึ่ง ที่ทำให้มีความรู้สึกว่าเป็นเชื้อสายเดียวกัน เห็นเด่นชัดในชุมชนชนบทที่หลายคำไม่มีในชุมชนเมือง คือ นม พ่อลุง แม่ป้า บ่าว และสาว

ตาราง 1 แสดงการใช้คำเพื่อแสดงความสัมพันธ์กับผู้เป็นเครือญาติ:ผู้พูดเป็นญาติผู้ใหญ่ (วัยสูงกว่า)

คำนามแทนผู้พูด	คำนามแทนผู้ฟัง
ไป ยา ตา ยาย ลุง ป้า พ่อ	ชื่อเล่น (วิทย์, ตีม...)
แม่ พ่อแก่ พ่อเฒ่า แม่ป้า	นุ้ย ลูกโลก
แม่แก่ แม่เฒ่า นม พ่อลุง	
น้ำ อา	ชื่อเล่น (วิทย์, ตีม...)
พี่ บ่าว สาว	ชื่อเล่น (วิทย์, ตีม...) น้อง

ตาราง 2 แสดงการใช้คำเพื่อแสดงความสัมพันธ์กับผู้เป็นเครือญาติ:ผู้พูดเป็นญาติผู้น้อย (วัยอ่อนกว่า)

คำนามแทนผู้พูด	คำนามแทนผู้ฟัง
ชื่อเล่น (วิทย์, ตีม...) นุ้ย ลูกโลก	ทวด ไป ยา ตา ยาย ลุง ป้า พ่อ แม่ พ่อแก่ พ่อเฒ่า แม่แก่ แม่เฒ่า นม พ่อลุง แม่ป้า
ชื่อเล่น (วิทย์, ตีม...)	น้ำ อา
ชื่อเล่น (วิทย์, ตีม...) น้อง	พี่ บ่าว สาว

ตาราง 3 แสดงการใช้คำเพื่อแสดงความสัมพันธ์กับผู้เป็นญาติเครือญาติ:ผู้ฟังวัยเดียวกัน

คำนามแทนผู้พูด	คำนามแทนผู้ฟัง
ชื่อเล่น (วิทย์, ตีม...) เพื่อน	พี่ น้อง บ่าว สาว
พี่ น้อง บ่าว สาว	ชื่อเล่น (วิทย์, ตีม...)

การใช้คำที่แสดงความสัมพันธ์ในเครือญาติ นอกจากจะแสดงความสัมพันธ์ในเครือญาติแล้ว ยังแสดงทัศนคติของผู้พูดที่มีต่อผู้ฟัง ดังนี้ ในกรณีที่ผู้พูดเป็นญาติผู้ใหญ่ มีอายุมากกว่า คำที่ใช้เรียกผู้น้อย คือ ลูก/โลก เป็นการแสดงความรัก ความเอ็นดู แม่ผู้ฟังเป็นหลาน แต่ก็รักและเอ็นดูเหมือนลูก คำว่า น้อย แสดงว่าผู้พูดมีความรู้สึกหรือเห็นว่า ผู้ฟังยังเป็นเด็กตัวเล็ก ๆ ดังความหมายในลำดับที่ 3 ตาม พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ พุทธศักราช 2525 ได้ให้ความหมายของคำว่า “น้อย” ไว้ดังนี้ 1) คำนาม หมายถึง ชื่อตัวตลกหนึ่งตระกูลตัวหนึ่งหน้าคล้ายวัวอุปนิสัย ซ้ำฉลาด; หนูน้อย ก็ว่า 2) คำสรรพนาม ใช้เป็นบุรุษที่ 1 และที่ 2 3) คำวิเศษณ์ หมายถึง เล็ก

เนื่องจากผู้วิจัยแยกคำนามแทนผู้พูดผู้ฟังออกจากคำบอกบุญ เมื่อเทียบ กู ฉาน (คำบอกบุญที่ 1) และมิ่ง สู้ (คำบอกบุญที่ 2) กับ น้อย จะเห็นว่า กู ฉาน มิ่ง กู ไม่ใช่ในความหมายอื่น จึงเห็นว่า น้อย ไม่ใช่คำบอกบุญ

ในกรณีที่ผู้พูดเป็นญาติผู้น้อย วัยอ่อนกว่า คำเรียกผู้ฟัง ที่เป็นญาติผู้ใหญ่ ก็แสดงถึงความเคารพ นับถือ เช่น คำว่า พ่อลุง แม่ป้า ซึ่งเป็นคำที่แสดงว่า ผู้พูดให้ความเคารพนับถือผู้ฟังที่เป็นลุง และป้า เหมือนพ่อ/แม่ของตัว และคำว่า นม ก็แสดงว่าผู้พูดตระหนักในคุณค่า น้ำนมของแม่ซึ่งเป็นผู้ที่เลี้ยงดูตนมาด้วย (ใช้เฉพาะชนบท)

กรณีที่ผู้พูดผู้ฟังมีอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน ยังแสดงถึงความสัมพันธ์แบบเพื่อน และการใช้คำที่แสดงความสัมพันธ์ในเครือญาติทุกคำ จัดเป็นคำที่แสดงความสุขภาพ

2.1.2 คำที่ใช้กับญาติกับบุคคลที่มีใช้ญาติ

การนับญาติกับบุคคลที่มีใช้ญาติ เป็นลักษณะทางสังคมและวัฒนธรรมที่สำคัญของสังคมเกษตรกรรม คำนามแทนผู้พูดผู้ฟังกลุ่มนี้ ถือเป็นคำที่แสดงความสุขภาพ ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 4 แสดงการใช้คำเพื่อหนีญาติกับบุคคลที่มีใช้ญาติ: ผู้ฟังวัยอ่อนกว่า

คำนามแทนผู้พูด	คำนามแทนผู้ฟัง
ตา ยาย ลุง ป้า	ชื่อเล่น (วิทย์, ตีม...) น้อย ลูก/โลก
น้า	ชื่อเล่น (วิทย์, ตีม...)
พี่	ชื่อเล่น (วิทย์, ตีม...) น้อง

ตาราง 5 แสดงการใช้คำนามหนีญาติกับบุคคลที่มีใช้ญาติ: ผู้ฟังวัยสูงกว่า

คำนามแทนผู้พูด	คำนามแทนผู้ฟัง
ชื่อเล่น (วิทย์, ตีม...) น้อย ลูก/โลก	ตา ยาย ลุง ป้า น้า พี่
ชื่อเล่น (วิทย์, ตีม...)	น้า
ชื่อเล่น (วิทย์, ตีม...)	พี่

ตาราง 6 แสดงการใช้คำหนีญาติกับบุคคลที่มีใช้ญาติ: ผู้พูดผู้ฟังวัยเดียวกัน

คำนามแทนผู้พูด	คำนามแทนผู้ฟัง
ชื่อเล่น (วิทย์, ตีม...)	ชื่อเล่น (วิทย์, ตีม...)

ในการให้ความสำคัญในเรื่องมิติวัย/อายุ นอกจากคำนามแทนผู้พูดผู้ฟัง ยังมีคำบอกบุญบางคำที่ให้ความสำคัญในเรื่องวัย ดังนี้

ตาราง 7 แสดงการใช้คำโดยคำนึงถึงวัย: ผู้ฟังวัยอ่อนกว่า

คำบอกบุญที่ 1	คำบอกบุญที่ 2
กู	มิ่ง สู้ หมั่น

ตาราง 8 แสดงการใช้คำโดยคำนึงถึงวัย: ผู้ฟังวัยสูงกว่า

คำบอกบุญที่ 1	คำบอกบุญที่ 2
ฉัน ผม ฉาน	ตน เต็น ตัว

ตาราง 9 แสดงการใช้คำโดยคำนึงถึงวัย: ผู้ฟังวัยเดียวกัน

คำบอกบุญที่ 1	คำบอกบุญที่ 2
กู	มิ่ง สู้ หมั่น
เค้า	แก ตัวเอง
ฉัน ผม	เธอ มิ่ง สู้ หมั่น
เรา	สู้ หมั่น

จากตาราง 7 การใช้ กู คู่กับ มึง เป็นการใช้คำที่ผู้อาวุโสกว่า ใช้พูดกับผู้อ่อนอาวุโส ทักษะคติของผู้พูดในการใช้คำนี้ คือ รู้สึกว่าตนอยู่ในสถานภาพที่เหนือกว่าผู้ฟังซึ่งเป็นผู้น้อย (วัยอ่อนกว่า) การใช้คำนี้ไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงความรู้สึก แต่ให้ความสนิทสนม

จากตารางที่ 8 การใช้ ฉัน ผม ฉาน คู่กับ ตน เต็น ตัว ของผู้อ่อนอาวุโส ใช้พูดกับผู้ที่อาวุโสกว่า (วัยสูงกว่า) ทักษะคติของผู้พูดในการใช้คำนี้ คือ การเคารพนับถือผู้อาวุโส หรือ ผู้ที่มีวัยสูงกว่า ซึ่งเป็นลักษณะของวัฒนธรรมไทย การใช้คำนี้จัดเป็นคำที่แสดงความรู้สึก และอ่อนน้อมต่อตนเองของผู้พูด

จากตารางที่ 9 การใช้ กู คู่กับ มึง สู้ หมัน ของผู้พูดแสดงถึงความสนิทสนม ระหว่างผู้พูดผู้ฟัง การใช้คำนี้ไม่เห็นความรู้สึก

การใช้ เค้า คู่กับ แก ตัวเอง เป็นการแสดงความสนิทสนม เป็นคำที่แสดงความรู้สึก

การใช้ ฉัน ผม คู่กับ เธอ เป็นการแสดงความสนิทสนม เป็นคำที่แสดงความรู้สึก ส่วน การใช้ร่วมกับ มึง สู้ หมัน เป็นคำที่ไม่เห็นความรู้สึก

การใช้ เรา คู่กับ สู้ หมัน เป็นการแสดงความสนิทสนม เป็นคำที่สุภาพมากกว่า กู กับ มึง แต่น้อยกว่า ฉัน ผม กับ เธอ

2.2 การให้ความสำคัญกับมิติสถานภาพทางสังคมหรือ ตำแหน่งหน้าที่ทางการงาน

การให้ความสำคัญกับเรื่องมิติสถานภาพทางสังคมเป็นลักษณะของสังคมสมัยใหม่ที่เน้นการให้ความสำคัญกับตำแหน่ง หน้าที่ทางการงาน มากกว่า การใช้คำที่แสดงมิติวัย ดังการปรากฏต่อไปนี้

ตาราง 11 แสดงการใช้คำโดยคำนึงถึงมิติสถานภาพทางสังคม: ผู้พูดมีตำแหน่งหน้าที่ทางการงาน

คำนามแทนผู้พูด	คำบอกบุรุษที่ 2
ครู	เธอ
คำนามแทนผู้พูด	คำนามแทนผู้ฟัง
ครู	ชื่อเล่น (วิทย์, ตี๋ม) ลูก/โลก

ตาราง 10 แสดงการใช้คำโดยคำนึงถึงมิติสถานภาพทางสังคม: ผู้ฟังมีตำแหน่งหน้าที่ทางการงาน

คำบอกบุรุษที่ 1	คำบอกบุรุษที่ 2
ฉัน ผม	คุณ ท่าน
คำบอกบุรุษที่ 1	คำนามแทนผู้ฟัง
ฉัน ผม ฉาน	เจ้า ตัน เณร หลวง พ่อคำแม่คำ ผ.อ. นายกฯ ส.ท. อบต.
ผม	อาจารย์
คำนามแทนผู้พูด	คำนามแทนผู้ฟัง
ชื่อเล่น (วิทย์, ตี๋ม...)	อาจารย์ นายกฯ ส.ท. อบต.

การใช้ ฉัน ผม คู่กับ คุณ ท่าน แสดงถึงการยกย่องและให้เกียรติผู้ฟัง

การใช้ ฉัน ผม ฉาน คู่กับ เจ้า ตัน เณร หลวง ผ.อ. นายกฯ ส.ท. อบต. แสดงถึงการยกย่อง และให้เกียรติผู้ฟัง ส่วนการเรียกผู้ฟังว่า พ่อคำ แม่คำ เน้นถึงอาชีพ/สถานภาพทางสังคมของผู้ฟัง

การใช้ ผม คู่กับ อาจารย์ แสดงถึงการ ยกย่อง และให้เกียรติผู้ฟัง

การใช้ ชื่อเล่น (วิทย์, ตี๋ม...) ร่วมกับ อาจารย์ นายกฯ ส.ท. อบต. แสดงถึงความสนิทสนม และการให้เกียรติกับตำแหน่งของผู้ฟัง

การใช้ ครู คู่กับ เธอ แสดงถึง การเน้นความสัมพันธ์ในหน้าที่

การใช้ ครู ร่วมกับ ชื่อเล่น (วิทย์, ตี๋ม...) แสดงถึงความสนิทสนม และความอ่อนน้อมของผู้พูด (แม้ผู้พูดจะเรียกผู้ฟังว่า อาจารย์ แต่ผู้ฟังใช้คำแทนตัว ว่า ครู เมื่อเทียบคำว่า ครู กับ อาจารย์ ถือว่า อาจารย์มีสถานภาพที่สูงกว่า) ส่วนการเรียกผู้ฟังว่า ลูก/โลก แสดงถึงการเอ็นดูผู้ฟังเหมือนลูก/หลาน

กล่าวได้ว่า คำที่ใช้เพื่อแสดงมิติสถานภาพทางสังคม ทุกคำ เป็นคำที่แสดงความรู้สึก

2.3 การใช้คำที่คำนึงถึงความรู้สึก/ความห่างของความสัมพันธ์

คำที่แสดงความรู้สึกสนิทสนม ได้แก่ กู คู่กับ มึง , เค้า

คู่กับ แก่ ตัวเอง, ฉั้น ผม เรา คู่กับ มิ่ง สุ หมัน และคำนามแทนผู้พูด คือ เพื่อน คู่กับ ตัวเอง, ชื่อเล่น(วิทย์, ตีม...) น้อย คู่กับ ทวด ไป ย่า ตา ยาย ลุง ป้า พ่อ แม่ น้ำ อา พี่ น้อง ลูก/โลก พ่อแก่ พ่อเฒ่า แม่แก่ แม่เฒ่า นม พ่อ ลุง แม่ป้า บ่าว และสาว และคำนามแทนผู้ฟัง ทวด ไป ย่า ตา ยาย ลุง ป้า พ่อ แม่ น้ำ อา พี่ น้อง ลูก/โลก พ่อแก่ พ่อเฒ่า แม่แก่ แม่เฒ่า นม พ่อลุง แม่ป้า บ่าว และสาว คู่กับ มิ่ง สุ หมัน ชื่อเล่น(วิทย์, ตีม...) น้อย การใช้คำที่แสดงความสนิทสนมสร้างบรรยากาศของความ เป็นกันเองระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง

คำที่แสดงความห่างของความสัมพันธ์ ได้แก่ ครู คู่กับ เธอ, ฉั้น ผม ฉาน คู่กับ ตน เต็น ตัว คุณ ท่าน พ่อ คำ แม่คำ ผ.อ. อาจารย์ นายกฯ ส.ท. และอบต. โดยส่วนมากใช้ ตน เต็น ตัว (ในกรณีนี้ผู้ฟังมีอายุมากกว่า) และใช้ คุณ ท่าน พ่อคำ แม่คำ ผ.อ. อาจารย์ นายกฯ ส.ท. และอบต. (ในกรณีผู้ฟังมีตำแหน่ง หน้าที่ทางการงาน)

การใช้คำที่แสดงถึงความห่างของผู้พูดกับผู้ฟัง ทุกคำ เป็นการแสดงความนับถือหรือยกย่องให้เกียรติผู้ฟัง

2.4 อิทธิพลจากภาษาไทยกรุงเทพฯ

การใช้คำบอกบุญและคำนามแทนผู้พูดผู้ฟัง ในชุมชนชนบทและในชุมชนเมืองมีทั้งที่เหมือนและต่าง แต่จะปรากฏการใช้คำที่เหมือน มากกว่าคำที่ต่าง ซึ่งสามารถเชื่อมโยงกับลักษณะทางสังคมและวัฒนธรรมของ ทั้ง 2 ชุมชน

การใช้คำบอกบุญที่ 1 ของทั้ง 2 ชุมชน ปรากฏคำที่เหมือนกัน แสดงให้เห็นว่า ทั้งชุมชนชนบทและชุมชนเมือง น่าจะมีการรับอิทธิพลมาจากภาษาไทยกรุงเทพฯ ไม่ต่างกัน ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะมีช่องทางเข้าถึงวัฒนธรรมจากส่วนกลางไม่แตกต่างกัน ดังที่ พบว่า การปรากฏของ ทั้ง 6 คำ เป็นคำใหม่ 4 คำ คือ คำ ฉั้น ผม และเรา เป็น คำเก่า 2 คำ คือ กู ฉาน ทั้งนี้ผู้วิจัยเห็นว่า หากไม่มีการรับอิทธิพลมาจากภาษาไทยกรุงเทพฯ การปรากฏของ คำบอกบุญที่ 1 คงมีเฉพาะคำเก่า นอกจากนี้ การใช้คำดังกล่าว ยังแสดงแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของภาษาที่

กำลังดำเนินอยู่ นั่นคือ คำบอกบุญที่ 1 ที่เป็นคำเก่า คือ ฉาน คงหายไปเมื่อหมดกลุ่มผู้พูดที่อยู่ในวัยผู้ใหญ่ (อายุ 35-50 ปี) เพราะคำนี้ไม่ปรากฏใช้ในในกลุ่มผู้พูดที่อยู่ในวัยรุ่น (อายุ 10-25 ปี) ซึ่งเป็นตัวแทนของคนรุ่นใหม่

การใช้คำบอกบุญที่ 2 ทั้ง 11 คำ ปรากฏเป็นคำเฉพาะในชุมชนชนบท 1 คำ คือ หมัน เป็นคำที่ปรากฏเฉพาะในชุมชนเมือง 2 คำ คือ แก่ ท่าน เป็นคำที่ใช้ตรงกัน ทั้ง 2 ชุมชน 8 คำ คือ คุณ ตัวเอง เธอ มิ่ง ตน เต็น ตัว และสุ คำที่ต่างกันของ 2 ชุมชน ทั้ง 3 คำ คือ แก่ ท่าน และหมัน แสดงให้เห็นว่า คำบอกบุญที่ 2 มีการแปรตามถิ่นที่อยู่อาศัย ดังนี้ คำว่า ท่าน ซึ่งปรากฏในชุมชนเมือง น่าจะแสดงถึงอิทธิพลของภาษาไทยกรุงเทพฯ ที่เน้นมิติสถานภาพทางสังคม หรือการให้ความสำคัญกับเรื่องตำแหน่ง หน้าที่ทางการงาน ส่วนคำว่า แก่ น่าจะแสดงถึงอิทธิพลของภาษาไทยกรุงเทพฯ ที่มาจากกระบวนสื่อสารมวลชน โดยเฉพาะสื่อทางวิทยุ โทรทัศน์ ที่ปัจจุบันสามารถเข้าถึงประชากรทุกเพศ ทุกวัย และทุกอาชีพ ส่วนคำว่า หมัน ที่ปรากฏเฉพาะในชุมชนชนบทถิ่นหัวไทร และคำว่า ตน ตัว ซึ่งปรากฏเฉพาะถิ่นหัวไทร แต่ปรากฏร่วมทั้งในชุมชนชนบท และในชุมชนเมือง แสดงให้เห็นว่า ลักษณะทางสังคมถิ่นหัวไทร ยังคงความเป็นลักษณะเฉพาะถิ่นได้ มากกว่าชุมชนในถิ่นอื่น

การใช้คำนามแทนผู้พูด ปรากฏเป็นคำเฉพาะในชุมชนชนบท 5 คำ คำเฉพาะในชุมชนเมือง 1 คำ และ คำที่ปรากฏร่วมกันทั้ง 2 ชุมชน 20 คำ กล่าวได้ว่า คำนามแทนผู้พูด ซึ่งเป็นคำที่ใช้แสดงความสัมพันธ์เฉพาะในเครือญาติ ที่ปรากฏเฉพาะในชุมชนเมืองคือ ตา (ใช้เรียกพ่อของแม่) ยาย (ใช้เรียกแม่ของแม่) และอา (ใช้เรียกน้องชาย/น้องสาวของพ่อ) ผู้วิจัยคาดว่า แสดงถึงอิทธิพลของภาษาไทยกรุงเทพฯ เพราะคำเหล่านี้ ไม่ปรากฏในชุมชนชนบทซึ่งใช้คำว่าพ่อเฒ่า แม่เฒ่า หรือพ่อแก่ แม่แก่ นอกจากนี้การใช้ คำว่า อา เฉพาะชุมชนเมืองกระบี่ และชุมชนเมืองนครศรีธรรมราชเท่านั้น ผู้วิจัยเห็นว่า ชุมชนทั้งสองมีลักษณะของความเป็นสังคมเมือง มากกว่าท้องถิ่นอื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมืองกระบี่ ซึ่งเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่

สำคัญแห่งหนึ่งในภาคใต้

คำที่ใช้กับผู้ที่ เป็นเครือญาติ ทั้ง 3 คำ คือ นม พ่อ ลุง แม่ป้า และคำที่ใช้ทั้งผู้ที่เป็นเครือญาติและไม่ใช่วญาติ คือ บ่าว และสาว ซึ่งเป็นคำที่ใช้เฉพาะในชุมชนชนบท ปรากฏการใช้เฉพาะชนบทถิ่นหัวไทร 1 คำ คือคำว่า นม ใช้เฉพาะในชนบทนครศรีธรรมราช ท่งสง และหัวไทร 2 คำ คือ คำว่า พ่อลุง แม่ป้า และใช้ร่วมกันในชุมชนชนบท ทั้ง 6 แห่ง 2 คำ คือ บ่าว และสาว แสดงว่า คนในชนบทให้ความสำคัญกับผู้ที่เป็นเครือญาติ มากกว่าคนเมือง จึงมีคำที่ใช้เฉพาะในเครือญาติ แต่ในเมืองใช้คำเรียกญาติปนกันกับคำเรียกอย่างนับญาติ ถิ่นหัวไทรให้ความสำคัญกับผู้ให้กำเนิด(แม่) จึงปรากฏคำว่า นม (ใช้เรียกแม่) เป็นการตระหนักถึงคุณค่าอันน้อมของแม่ คำว่า พ่อลุง แม่ป้า แสดงถึงการให้ความสำคัญผู้ใหญ่(ลุง/ป้า ซึ่งเป็นพี่คนโต) เสมือนพ่อ/แม่ แสดงว่า ทักษะคิดของผู้ใช้คำนี้คือ รักและเอ็นดูหลานเสมือนลูก เช่นเดียวกับที่หลาน ก็รักและนับถือลุง/ป้า เสมือนพ่อ/แม่ เห็นได้ว่า ลักษณะทางสังคมในชนบทยังคงความเป็นลักษณะเฉพาะของคำในภาษาถิ่นใต้มากกว่าในสังคมเมือง

การใช้คำนามแทนผู้ฟัง แสดงถึง ลักษณะทางสังคมในชุมชนทั้งสอง ที่เริ่มรับอิทธิพลมาจากภาษาไทยกรุงเทพฯ ทั้งนี้ เห็นได้จาก การใช้คำที่เน้นมิติสถานภาพทางสังคม หรือตำแหน่งหน้าที่ทางราชการ ยกเว้นคำที่เน้นสถานภาพของภิกษุทางพุทธศาสนาที่เป็นวัจนธรรมของท้องถิ่น คือ เจ้า ตัน เณร หลวง มีข้อสังเกตว่าคำที่ใช้เรียกพระสงฆ์ คือคำว่า เจ้า เป็นคำที่ปรากฏเฉพาะในถิ่นกระบี่ แต่ไม่ปรากฏในถิ่นอื่น (ทั้งนี้ อาจเนื่องด้วยจังหวัดกระบี่ มีอาณาเขตติดต่อกับจังหวัดพังงาและภูเก็ต ซึ่งเรียกพระสงฆ์ว่า เจ้า เหมือนกัน) ส่วนคำที่เน้นอาชีพ คือ พ่อคำ แม่คำ ยังไม่มีใช้ในชนบทเนื่องจากผู้พูดใช้คำอื่นที่แสดงความสนิทสนมมากกว่า เช่น คำเรียกอย่างนับญาติ อาจเป็นเพราะสังคมชนบทยังรู้จักกันได้ทั่วถึง คำที่เน้นตำแหน่งหน้าที่ คือ ผ.อ. อาจารย์ นายกษ ส.ท. อบต. แสดงถึงการเน้นมิติสถานภาพทางสังคม การใช้คำว่า เณร/เณรนำหน้าชื่อ (ใช้เรียก ผู้ที่ผ่านการบวชเรียน/

อุปสมบทแล้ว) ใช้เฉพาะในชุมชนชนบท แสดงว่า คนในชุมชนชนบทยังคงมีความสัมพันธ์แบบแน่นแฟ้น และยังคงให้ความสำคัญกับผู้ที่เคยบวชเรียน หรือผ่านการอุปสมบทแล้ว

คำว่า ไอ้กลอ ไอ้คาง ไอ้ค้อ และไอ้เฒ่า (ใช้เรียกเพื่อนสนิท) เป็นคำที่ใช้เฉพาะในชุมชนชนบท และใช้แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนสนิท การใช้คำเหล่านี้กับบุคคลใด ย่อมบ่งชี้ว่า บุคคลผู้นั้น คือผู้ที่ผู้พูดไว้เนื้อเชื่อใจ และสามารถขอความช่วยเหลือได้ในยามที่เดือดร้อน และเป็นที่น่าสังเกตว่า คำนี้ใช้เฉพาะในกลุ่มเกษตรกร ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า ลักษณะทางสังคมของคนในชนบทมีวิถีชีวิต การงาน และอาชีพ ที่เหมือนกัน ใช้ชีวิตแบบพึ่งพาอาศัยกัน และมีการช่วยเหลือเกื้อกูลกัน จึงปรากฏการใช้คำดังกล่าว

อภิปรายผล

ในการศึกษาคำบอกบุรุษและคำนามแทนผู้พูด ผู้ฟังในภาษาไทยถิ่นใต้กลุ่มนครศรีธรรมราช ผู้วิจัยพบว่าการใช้คำดังกล่าวมีการแปรตามเพศ วัย อาชีพ ถิ่นที่อยู่อาศัย และความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ซึ่งสามารถอภิปรายเชื่อมโยงกับลักษณะทางสังคมและวัฒนธรรมของทั้ง 2 ชุมชน ดังนี้

1. ใช้คำที่แสดงมิติวัย(คำนามแทนผู้พูดผู้ฟัง)

1.1 คำที่ใช้กับผู้ที่ เป็นเครือญาติ

เป็นคำเก่า ที่ใช้ในชุมชนชนบท 5 คำ คือ นม พ่อลุง แม่ป้า บ่าว และสาว ในชุมชนเมืองมีคำใหม่ 3 คำ คือ ตา ยาย และอา และคำที่ใช้ร่วมกันทั้ง 2 ชุมชน มี 14 คำ คือ เป็นคำพื้นฐาน หรือคำเก่า 10 คำ คือ ไป ย่า ลุง ป้า พ่อ แม่ น้ำ พี่ น้อง และลูก/โลก เป็นคำเฉพาะในภาษาถิ่นใต้ 4 คำ คือ พ่อแก่ พ่อเฒ่า แม่แก่ และแม่เฒ่า กล่าวได้ว่า ในชุมชนชนบทมีคำที่ใช้เฉพาะในเครือญาติ(พ่อแก่ พ่อเฒ่า แม่แก่ แม่เฒ่า นม พ่อลุง แม่ป้า บ่าว และสาว) แต่ในเมืองใช้ปนกันกับคำเรียกอย่างนับญาติ(ตา ยาย ลุง ป้า และพี่) แสดงถึงลักษณะทางสังคมและวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน นั่นคือ สังคม

ชนบท ยังคงให้ความสำคัญกับคนในเครือญาติมากกว่า
ชุมชนเมือง

1.2 คำที่ใช้กับผู้ที่ไม่ใช่ญาติ/นับญาติกับบุคคล
ที่มีเชื้อชาติ

ใช้ทั้งในชุมชนชนบท และชุมชนเมือง มี 8 คำ
คือ ตา ยาย ลุง ป้า น้า พี่ น้อง และลูก/โลก การใช้คำ
ดังกล่าวแสดงถึงวัฒนธรรม การให้ความสำคัญกับผู้อาวุโส
(ในกรณีของผู้ฟังอายุมากกว่า) และให้ความสนิทสนมเป็น
กันเองกับผู้อ่อนอาวุโส (ในกรณีผู้ฟังอายุน้อยกว่า)

กล่าวได้ว่า การให้ความสำคัญ และแสดงความ
สนิทสนม ในฐานะเป็นเชื้อสายเดียวกัน มีในชุมชน
ชนบทมากกว่าในชุมชนเมือง แต่การให้ความสำคัญ
กับมิติวัย หรือการนับญาติกับบุคคลที่มีเชื้อชาติ ยังคงมี
ร่วมกันทั้ง 2 ชุมชน

2. คำที่แสดงมิติสถานภาพทางสังคม (คำนาม
แทนผู้พูดผู้ฟัง)

2.1 คำที่ใช้ในชนบท มี 2 คำ ได้แก่ **เฒ่า**
(เฒ่า+ชื่อ) ส่วนคำว่า **อบต.** แสดงถึงการเน้น ตำแหน่ง
หน้าที่ และให้เกียรติผู้ฟัง ซึ่งมาจากการปกครองส่วน
ท้องถิ่น การใช้คำดังกล่าวแสดงถึงลักษณะทางสังคม
และวัฒนธรรม การให้ความสำคัญ และแสดงความสุภาพ

2.2 คำที่ใช้เฉพาะที่ในชุมชนเมือง มี 3 คำ คือ
พ่อค้า แม่ค้า และ **ส.ท.** การใช้คำว่า พ่อค้า แม่ค้า เป็นการ
เน้นสถานภาพทางสังคมด้าน อาชีพ แสดงถึงความ
ไม่สนิทสนม ส่วนการใช้คำว่า **ส.ท.** แสดงถึงการเน้นมิติ
สถานภาพทางสังคมด้านตำแหน่ง หน้าที่ การงาน และ
เป็นการให้เกียรติผู้ฟัง แสดงลักษณะทางสังคมและ
วัฒนธรรม การให้ความสำคัญ และแสดงความสุภาพ

2.3 คำที่ใช้ร่วมกันทั้ง 2 ชุมชน มี 6 คำ คือ **ครู**
ผ.อ. และ **อาจารย์** การใช้คำดังกล่าว แสดงถึงลักษณะ
ทางสังคมและวัฒนธรรมการให้ความสำคัญกับตำแหน่ง
หน้าที่ เป็นการให้เกียรติผู้ฟัง ซึ่งมาจากการขยายตัวของ
การศึกษา คำเรียกพระสงฆ์ **เจ้า** **ต๋น** และ **หลวง** (ผู้ที่ดำรง
อยู่ในสมณเพศ) การใช้คำเรียกพระสงฆ์ ซึ่งปรากฏทั้ง
2 ชุมชน แสดงถึงการให้ความสำคัญกับผู้ดำรงตนอยู่
ในสมณเพศ หรือผู้ที่บวชเรียนอยู่ในพระพุทธศาสนา

ส่วนการใช้คำเรียกผู้ผ่านการอุปสมบทแล้ว
(ปรากฏเฉพาะในชุมชนชนบท) คือ **หลวง** / คำเรียกญาติ
นำหน้าสถานภาพ = พี่หลวง น้าหลวง น้องหลวง คำว่า
เจ้า / คำเรียกญาตินำหน้า สถานภาพ = พี่เจ้า น้าเจ้า
น้องเจ้า แสดงถึงการให้ความสำคัญกับผู้ที่เคยบวชเรียน
ในพระพุทธศาสนา เป็นการเน้นย้ำถึงวุฒิภาวะของความ
เป็นผู้อาวุโส และเป็นการยกย่องให้เกียรติผู้ฟัง

3. คำใหม่

คำบอกบุญและคำนามแทนผู้พูดผู้ฟังที่เป็นคำใหม่
มีดังนี้

คำบอกบุญที่ 1 ที่เป็นคำใหม่ 4 คำ คือ **เค้า** **ฉัน**
ผม และ **เรา** คำบอกบุญที่ 2 ที่เป็นคำใหม่ 5 คำ คือ **แก**
คุณ **ท่าน** **ตัวเอง** และ **เธอ** คำนามแทนผู้พูดที่เป็นคำใหม่
3 คำ คือ **ตา** (ใช้แทนตัวกับลูกของลูก) **ยาย** (ใช้แทนตัว
กับลูกของลูก) และ **อา** (ใช้แทนตัวกับลูกของพี่ชาย) และ
คำนามแทนผู้ฟัง ที่เป็นคำใหม่ 3 คำ คือ **ตา** (ใช้เรียกพ่อ
ของแม่) **ยาย** (ใช้เรียกแม่ของแม่) และ **อา** (ใช้เรียกน้องชาย/
น้องสาวของพ่อ)

กล่าวได้ว่า คำใหม่ มีผลทางการใช้คำและทัศนคติ
ดังนี้

3.1 ทำให้เกิดความหลากหลายในการใช้คำ
คือ มีคำว่า **ฉัน** **ผม** **ตา** **ยาย** และ **อา** เพิ่มขึ้นจาก **ฉัน**
พ่อ **แม่** **ตา** **ยาย** และ **อา** (เฉพาะในเมืองกระบี่ และเมือง
นครศรีธรรมราช) และคำบอกบุญที่ 2 คือ **คุณ** **ท่าน**
เพิ่มขึ้นจาก **ตน** **เดิน** **ตัว**

3.2 ทำให้รู้สึกว่าการใช้คำใหม่สุภาพกว่าคำเก่า ได้แก่
คำบอกบุญที่ 1 **เค้า** **ฉัน** **ผม** แทนคำว่า **กู** และคำบอก
บุญที่ 2 **แก** **ตัวเอง** แทนคำว่า **มึง**

3.3 เพิ่มคำที่แสดงความสนิทสนม ร่วมกับ
ความสุภาพ ได้แก่ คำบอกบุญที่ 1 คือ **เค้า** **ฉัน** **ผม** และ
เรา และทำให้ **กู** ซึ่งเดิมใช้กับผู้สนิทสนม มีความหมาย
ในทางไม่สุภาพมากขึ้น ส่วนคำบอกบุญที่ 2 คือ **แก**
ตัวเอง และ **เธอ** มีกลิ่นอายของความเป็นปัจจุบันมากกว่า
มึง **สุ** และ **หมั่น** ซึ่งมีกลิ่นอายของความเก่า

การศึกษาคำบอกบุญและคำนามแทนผู้พูด
ผู้ฟังในภาษาไทยถิ่นใต้กลุ่มนครศรีธรรมราชครั้งนี้ มีการ

แปรตามเพศ วัย อาชีพ (สถานะทางสังคม) และถิ่นที่อยู่อาศัย ผลการศึกษาครั้งนี้สอดคล้องกับสมมติฐานที่ว่า คำบอกบุรุษและคำนามแทนผู้ฟังในภาษาไทยถิ่นใต้ น่าจะแสดงการรับอิทธิพลภาษากรุงเทพฯ ทั้งนี้อิทธิพลดังกล่าวมาจากระบบการศึกษา สื่อสารมวลชน และการปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งเกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตของประชากรทั้งในเมืองและชนบท ทั้งมีการใช้คำที่แสดงมิติสถานภาพทางสังคม หรือตำแหน่งหน้าที่ทางการงานเพิ่มขึ้น แต่อย่างไรก็ตามผลการศึกษาที่ปรากฏ ผู้วิจัยเห็นว่ามีส่วนน้อยเมื่อเทียบกับการใช้คำที่ยังคงลักษณะทางสังคมและวัฒนธรรมของชุมชนชนบทและในชุมชนเมืองที่ยังคงให้ความสำคัญกับมิติวัย และ/หรือการนับญาติกับบุคคลที่มีใช้ญาติ ทั้งนี้ อาจเนื่อง มาจากสังคมในชุมชนที่ศึกษาทั้ง 6 แห่งมีลักษณะสังคมต่างจังหวัด ที่ยังคงเอกลักษณ์ของสังคมถิ่นใต้ที่เน้นการให้ความสำคัญกับมิติวัย/นับญาติกับบุคคลที่มีใช้ญาติของผู้พูดผู้ฟัง

ข้อเสนอแนะ

1. ควรศึกษาคำบอกบุรุษและคำนามแทนผู้พูดผู้ฟังในภาษาไทยถิ่นใต้กลุ่มไชยา ได้แก่ ชุมพร ระนอง ไชยา ตะกั่วป่า ภูเก็ต และเกาะสมุย เนื่องจากลักษณะภูมิศาสตร์ของทั้ง 6 จุด น่าสนใจว่า การใช้คำดังกล่าว น่าจะมีการรับอิทธิพลจากภาษาไทยกรุงเทพฯ เด่นชัดกว่างานวิจัยนี้
2. ควรศึกษาคำบอกบุรุษและคำนามแทนผู้พูดผู้ฟังในภาษาไทยถิ่นใต้ จากเอกสารหรือจารึกต่างๆ ในแง่วิวัฒนาการการใช้คำ
3. ควรศึกษาคำบอกบุรุษและคำนามแทนผู้พูดผู้ฟัง ในภาษาถิ่นภาคอื่นๆ

เอกสารอ้างอิง

- กัลยา ดิงศภักดิ์,ม.ร.ว. และอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2531). การใช้คำเรียกขานในภาษาไทยสมัยกรุงรัตนโกสินทร์. โครงการเผยแพร่ผลงานวิจัย ฝ่ายวิจัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณัฐวุฒิ พงศ์จันทร์เสถียร. (2539). การแปรของสระสูงในภาษาสงขลาตามตัวแปรทางสังคม. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย (สายภาษา) มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- นววรรณ พันธุมธา. (2549). ไวยากรณ์ไทย. กรุงเทพฯ : โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปราณี กุลละวณิชย์ และคณะ. (2532). ภาษาทัศนศึกษา. กรุงเทพฯ: โครงการตำราคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิจินต์ ภาณุพงศ์. (2528). โครงสร้างของภาษาไทย. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สถาบันทักษิณคดีศึกษา. (2525). พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ 2525. กรุงเทพฯ: กรุงเทพมหานครพิมพ์.
- สมศักดิ์ ศรีสันติสุข. (2536). สังคมวิทยาชุมชน : หลักการศึกษาวิเคราะห์และปฏิบัติงานชุมชน. ขอนแก่น. มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- Brown, Marvin J. (1965). **From Ancient Thai to Modern Dialects.** Bangkok : Social Science Association Press of Thailand.